

Fuxia

Hogy ki is vagyok én, és mit keresek itt? Sokat gondolkozom rajta. Hogy megismerd az életem, kicsit előbből kezdeném a felkonfot, különben nem ismersz meg igazán...

A történetem 9 éve kezdődött egy fél pirítóssal. 13 voltam és egy fél pirítóst ettem reggelire. Mi ebben a nagy szám, gondolhatod. Valóban ekkor még nem volt olyan feltűnő, hogy az eddigi szokásos egész szelet kenyér helyett csak a felét ette meg a gyerek. Ma reggel nincs étvágya, fáj a hasa, meg úgyméleg meleg július van, pedig még csak reggel 8 múlt.

Nem kerítettünk neki nagy feneket. Egy darabig.

De lassan a fél szelet kenyér is megfelelődött, majd az is tovább és tovább darabolódott morzsákká. Innen már nem volt megállás.

Ha valaki belecsúszik az evészavar spiráljába, nem lesz kiszállás. Mint egy örült körhinta, tudod, hogy nem jó, amit csinálsz, de vonz és élvezed a kihágást, élvezed, hogy valamit végre csak te irányítasz és senki más. A te kezében van, mit, mennyit, hogyan és mikor eszel, hisz nem vagy már csecsemő, hogy tukmálják, vagy etessenek. Igen, egy 13 éves lánynak van annyi sütnivalója, hogy fenntartsa magát, és egyen. Hisz enni a legegyszerűbb dolog a világon, ez ösztönös. Minden, ami él az eszik, ez alap, nem? Éhes vagy, eszel, néhányak még unalmukban is.

Ne aggódjatok, ha megéhezik, enni fog, úgyszemint fogja hosszan bírni, nyugtatták a szüleimet.

Persze nem értette senki, még igazából magam sem, hogy miért kezdtem el a koplalást, miért nem megy az evés. Sosem voltam kövér gyerek, még dundi sem. Biztattak is, hogy egy kicsit többet, nem kell sok, de egy kicsit több jó lenne, nem nehéz az. Finom lesz, a kedvencedet főztem. Csak a kedvemért még egy kanállal.

Na, ezek voltak a kezdeti mondatok, amiktől falra kezdtem mászni. Aztán később jött a többi bosszantó, idegesítő, elszomorító, néha pedig nagyon vicces mondat és szituáció is.

De, hogy ne szaladjak nagyon előre, csak haladjunk szépen sorjában.

Mióta elkezdődött ez a zavar, nem is tudom, hogyan nevezhetném pontosan. Nem betegség, hisz itt vagyok, mindent épp úgy csinállok, mint bármelyik tini, de mégsem vagyok ugyanolyan, mint ők. Nem mondanám kórnak sem, nem fertőz. Persze, az egész gondolkodásom kóros egy bizonyos területen, de az más. És nem, örült sem vagyok azért, mert nehezemre esik enni.

Szóval szerintem ez egy kettős állapot. Vagyis két énem alakult ki az évek alatt. Van egy normálisnak nevezhető énem (tudom, tudom, a normális nem jelent semmit, hisz mindenkinek más a megfelelő) és egy gonosz, ocsmány, hazug részem. De az a baj, hogy bármennyire undorító is a beteg felem, ők teljes mértékben összefonódtak. Nem eresztik egymást.

9 éve kettősségben élek.

Hogy külsőleg is magad elé tudj képzelni, próbáld meg elképzelni egy gyönyörű, hosszú barna hajú, mosolygós lányt, aki kicsit vékony, de érdeklődő, figyelmes, az esze vág, mint a borotva, kellemes személyiség, jó társaság és mindenre nyitott. Hát, nem ilyen egy tökéletes fiatal, aki imád élni, tele van haverokkal, jól megy neki a sulis, az apró gondokon hamar túl teszi magát? Nincs itt semmi gond, gondolhatnánk első ránézésre.

Na, de ekkor kúszik be a képbe a másik felem: aki a számok és az ételek bűvöletében él minden percben. Borzasztó precíz, maximalista, imádja a számokat, enyhén tisztaság mániás, halkszavú, félénk, mindenkinek meg akar felelni csak épp magának nem. Ő nem élni akar, ő pusztítani szépen csöndben. Pusztítani magát, fölülkerekedni a jó énen, legyőzni és átvenni a hatalmat az életvidám lány fölött.

Hogy mások milyenek látnak engem pontosan, nem vagyok már teljesen tisztában vele. Én már megszoktam a tükörképem ennyi év alatt, ezért nem riasztó a karikás szem, beesett arc számomra. Néhányak szerint ijesztő... Megpróbálom majd a küllemem is pontosabban lefesteni, de addig még elmesélek néhány fontosabb pontot rövidke életemből, hisz történt ez-az velem az évek során, míg eljutottam a mai napig.

Hát, volt, hogy a defektes énemnek bizony sikerült átvennie a hatalmat a józan ész felett, ekkor kezdődtek a kórházi kálváriáim...

Gyermekosztályon kezdtem, hisz 13 éves voltam. Épp ezért nem is szaporítanám hosszan eme fejezetem, túl régen volt már, csak némi alap hangulat beállításához kell.

Azt gondolnád, hogy a gyerekosztály színes falakból, matricákból, cucci festett rajzfilm figurákból és kedves nővérkékből áll. Ki kell, hogy ábrándítsalak, mert Magyarországon sajnos távolról sem. Az épületek omladoznak, vigyázni kell, nehogy a vakolat a fejedre essen. A nővérnek nevezett dolgozók bunkók, bénák, annyi eszük sincs, mint egy marék molylepkének, és a legtöbb már annyira kiégett és utálja, amit csinál, hogy a gyerekeket sem szereti, csak púp a hátán egy újabb köllök.

Szóval a valóság silány és visszataszító.

Sok evészavaros az első kórház, mélypont után megijed, összekapja magát, elkezd újra rendesen enni, és pár hónap múlva szinte el is felejtí ezt a kis gyerekes butaságot. Mindenki megnyugszik, a gyerek eszik, ismét jól van, megy tovább az élet.

Ha ilyen egyszerű volna, nekem miért nem ment? Nem volt elég ijesztő a kórház, a helyzet? Nem voltam elég mélyen? Nem tudom a választ, csak azt, hogy én nem adtam fel, kikerülve a „csodás” magyar intézményből épp úgy folytattam a lejtmenetet, mint előtte, sőt talán még erősebb elhatározással vettem bele magam az éhezésbe.

18 éves koromig végigjártam minden gyermek helyet, látva már mindent, kicsit beleunva a megszokott sopánkodásokba, riasztgatásba, fenyegetésekbe.

Egyáltalán nem élveztem a kórházi létet, de elment, éltem az életem az adott helyzetben. Tanultam, olvastam, megtanultam elfoglalni magam, mindent csináltam úgy, mint otthon csak épp más volt a környezet. Kicsit ridegebb, nyomasztóbb, gyerekek és nővérek vettek körül a nap minden órájában.

Ezek a helyeken emberszámba nem vesznek téged, hiszen nem vagy nagykorú, egészséges sem vagy, igazából csak egy kiszolgáltatott állatkának tekintenek. Attól függ persze, hogy épp milyen állat szerepét osztották rád. Ha kutya szerepét vetted föl, akkor pár napig vagy édes, ölelni való, utána beléd rúgnak, a kisebb emlősöket pedig olyan bugyutának vélik, hogy néhány simire méltatják csak, elédobják az ételt, csináljon vele, amit akar. Ha véletlenül a hal szerepe jut rád, akkor póruul jártál, babám. Ne várj egy kedves szót sem, semmibe vesznek, valószínűleg megfélelmeztetik rólad, és el-elhagynak a helyeken, kihagynak a névsorból, kimaradsz lassan mindenből. Csak a betegfelvételnél és zárójelentéskor leszel látható a többiek számára. Fantasztikus, mi?!

Ha épp nem a kórházban tengettem napjaimat, akkor is izolálva nőttem fel. A gimit többnyire magántanulóként végeztem. Otthonról próbáltam mindent megtanulni, teljesíteni és év végén bemehettem vizsgázni a tárgyakból, hogy ne veszítsek évet. Jelen helyzetben ideális volt ez számomra, de mégis nehéz és problémás.

Az eltelt évekből kiindulva, azt hiszem, én más problémákkal küzdök, mint a korombeli lányok.

Nekem nem a magassarkú töri fel a sarkam, nem azon jár az agyam, hogy melyik haspólóban mutatnék jobban, mikor, hová menjek bulizni. Melyik srácot utasítsam vissza és ki legyen a pasim pár hónapra, hogy utána dobhassam és mással járjak. Engem menstruációs görcs sem gyötör, nem bámulják a nagy melleimet, ami még a hátamat is húzza, és ettől napvégére fáj az egész gerincem. Nem nézek smink videót, nem járok körmöshöz két hetente...

Megértem, hogy ezek is nagy gondok lehetnek, de tapasztalataim szerint vannak ennél rosszabbak...

Hogy kicsit bele láss a „másmilyen” gondokba is, elmesélem egy nagyon sovány lány nehézségeit.

Amit más könnyűszerrel megcsinál, az nekem már nehezemre esik, sétálni röviden tudok, de a futást, sietést nem bírom. Hogy hol vannak az izmaid? Jó kérdés. Valószínűleg sehol, már azt is felemésztette az éhezés, ezért nincs erőm sétáláson túl másra. De ülni sem bírok hosszan, a kemény padok szinte kisebesítik az ülőcsontjaim. Próbálok kerülni minden helyzetet, ahol kiderülhetnek ezek a gyengeségeim, titkolom, amíg lehet. Már ha lehet egyáltalán titkolni az ilyet.

Másik hatalmas probléma, hogy folyamatosan fázom. Nem kicsit, hanem megvesz az Isten hidege. Nyáron is gondok vannak ezzel, na, de a telet szörnyen nehezen vészelem át: reggel fél óra míg felöltözöm, ugyanis ez két harisnyát, két zoknit, nadrágot, ha kimegyek sínadrágot is jelent. Fölül pólók tömege, vastag pulcsi, kabát, sapka, sál, dupla kesztyű. Plusz egy melegítő zselé a zsebembe. Kész is vagyok, indulhatunk, de ennyi rétegben még nehezebbé és fárasztóbbá válik a mozgás.

A hidegen és öltözködésen túllépve a bőröm száraz, hámlik. Utálom annak a látványát, hogy a gyönyörű 20 éves test éppúgy fest, mint a 80 éves drága nagyimé. Micsoda borzalom. Minden lány finom, puha, gömbölyded. Az én testem aszott, pergamenes, hideg és élettelen. Lenne bármelyik fiúnak kedve egy lila jéghideg csontváz kézhez?!

A gondolataim is gyakran elkalandoznak, néha nehéz az órákra koncentrálni. Általában ételek, receptek, kalóriák és tápértékek veszik be magukat a fejembe kirobbanthatatlanul. Onnantól az alkalmazott statisztika vagy épp rovartan szépségeinek lóttak.

Ezek csak a hétköznapi nehézségek, ezekkel élek mindennap 9 éve. Már megszoktam, nem jelentenek különösebb gondot nekem.

Néha, ha szörnyű állapotba sodortam magam és kórházba kerültem, ott tovább fokozódtak a nehézségek. Mind a mellett, amit eddig említettem, megjelenik az ismeretlen, undorító kórházi környezet is. Csak, ami engem érint jelen esetben az a lényeges: például nem túl finom, mikor egy mutatoujjamnyi csövet erőszakolnak beléd az orrodon át a gyomrodig, hogy ők majd azon keresztül fognak táplálni téged különböző lötytyökkel. Az mindegy, hogy beleegyezel-e, már senkit nem érdekel. Vérvétel céljából sündisznóvá szurkálnak, emberszámba itt sem vesznek, arról ne is álmodjál!

Na, de azt hiszem, már kicsit sok volt a panasz áradat, térjünk vissza a mindennapokhoz, ami bár nem könnyű, de mindenben meg kell találni a jót és pozitívnak maradni.

Szóval, minden faramuci defektem mellett szépen befejeztem az általános iskolát. Utána, ahogy sajnos említettem már, a gimit nagyrészt magántanulóként nyomtam, de mindig mindent kitűnőre

teljesítve, jelessel vizsgálva. Így, bár elszigeteltem magam a kortársaimtól, de a tanulásba temetkeztem és ez akkor jó volt. Ezzel sok időt tudtam tölteni, elvonta a figyelmem az evésről, segített túlélni az egyhangú napokat.

Hogy tovább emeljem a hangulatot, voltak még jobb időszakok is ám, ne félj! Amikor valóban olyan voltam, mint egy igazi tini, pl. a gimni vége. Hallgasd csak!

Eljött a gimnázium 12. osztály, érettségi, szalagavató, bankett, ballagás. Úristen, én ezt nem hagyhatom ki, most nem leszek magántanuló, én bejárok, álltam a sarkamra és jelentettem ki ellentmondást nem tűrve. Így is lett, és jól is sült el szerencsére.

Rettentően élveztem azt az évet, életem legjobb éve volt! Persze a jó időszak után mindig lejtmenet következett, és ez most sem lett másképp. De az újabb lejtmenetre még ráérünk, fürdőzzünk egy kicsit az érettségi dicsfényében és a szalagavató csillogásában. Nagyon szeretem ezt a történetet mesélni, mert abban az évben még én sem gondoltam olyan másnak, kívülállónak, furának magam.

2022 szeptember elsején újból beléptem az iskolába 4 év otthoni tanulás után. Nagyon más, nagyon új környezet, rengeteg gyerek, szokatlan nyüzsi, zshivaj és pezsgő élet!

Fárasztó volt ez a sok új behatás, zaj, de be kell, valljam, rettentően élveztem. Újra körülvettek az osztálytársak, lassan barátokká váltak, ismét visszailleszkedtem az osztályba, a körforgásba.

Ment a hajtás az érettségire, együtt izgultunk, tanultunk. Együtt csináltunk végig mindent, az órák utáni tánc oktatást, keringő próbát, ruha próbát bonyolítottunk. Mint ahogy az lenni szokott és említettem is már, jött az osztálytánc és a keringő. Kihagyhatatlan élmény!

Az osztálytánc gyakran röhögésbe fulladt, a keringő pedig páratlan és gyönyörű volt. De engem nem csak a táncok bűvöltek el, hanem egy fiú is. Megtaláltam életem első szerelmét. A keringő partneremmel lassan a próbák során egyre közelebb kerültünk egymáshoz, míg szerelmesek lettünk. Cuki, mi?

De mégsem olyan rózsaszín és egyszerű ez a helyzet sem ám. Számomra nagyon nehéz benne lenni egy kapcsolatban, mégpedig azért mert nem tudom elhinni, hogy hogyan tud engem más is szeretni, amikor még saját magamat sem tudom. Persze, a szüleim, a család feltétel nélkül és nagyon szeret engem bármilyen vagyok, bárhogynézek ki és bármit eszem. Mégis furcsa volt megtapasztalni, hogy egy eddig szinte „idegen” az életem részévé vált, saját érdekei elé helyezte az enyémet, mindent megtett, hogy a kedvemben járjon és szeretett. Még ma is gyakran elgondolkozom rajta, hogy miért tudta szeretni ezt a hideg, sovány, de jó kisugárzású lányt. Ennyit jelentene a kedvesség és belső, hogy elhanyagolhatóvá válik a küllem?!

Szerettem, hogy szeretve vagyok, de nem tudtam teljesen belefeledkezni. Mivel nem éreztem jól magam a bőrömben, ezért zavart, ha hozzám ért, simogatott, behajolt a nyakamba. Zavart, hisz féltem, hogy ezek által az érintések által fény derül a titkomra: hogy nem vagyok átlagos, hogy más vagyok. Félttem, ha megérint, megsúrnák őt a kiálló csontjaim, megijed a jéghideg kezeimtől vagy száraz, papír szerű bőrömtől. Ami, mint ahogy már említettem nem olyan, mint a többi, finom, puha, fiatal lányé.

Meglepetésemre őt nem zavarta, szépnek talált, imádott és nagyon szeretett volna segíteni, hogy ez a fránya betegség elmúljon, és akkor a valóban picit hűvös kezem újra megmelegedne, lenne kedvem és erőm újból mindenhez, és akkor jobban esnének a simogatásai is. Ő hitt bennem. Jobban hitt bennem, mint én magam. Tökéletes volt. Túl tökéletes. Egy idő után nem bírtam tovább vele lenni, túl

sok volt a jó, a kellemes, finom érzés. A betegséghez menekültem. Mindig ezt csinálom, a jól ismert kórhoz futok vissza, ő a biztonság nekem, a kedves, ismerős csontsovány test.

Bár ez idő alatt jól voltam, fenntartottam magam. A szalagavató, a bankett és az érettségi is fantasztikusan sikerült, de az év végére elvesztettem a fiút, aki hitt a gyógyulásban, és imádott, elvesztettem a viszonylag jó fizikumomat, amit a tanév alatt lassan felépítettem és visszaszűllyedtem a „nemevős”, rideg hétköznapiakba.

Az első igazi pofon ekkor ért, ugyanis elmúltam 18 éves, a gyermekkorházból kiöregedtem, túlkoros lettem, oda már nem mehettem így vissza, nem vettek fel. Felnőtt pszichiátriák ismeretének hiányában bevitték a területileg épp hozzánk tartozó osztályra. Maga a pokol. Visszahúzó, apró, halkszavú lányként olyanokat kellett látnom, hallanom, megtapasztalnom és átélnem ott, amit soha senkinek nem kívánnék.

Rettegtem minden egyes másodpercben, annyira féltem, hogy még nagyobb kárt tesznek ott bennem, bántanak, hogy éjszaka nem aludtam, ettől halálosan kifáradtam, a szemeim még karikásabbak lettek. Oda meghalni küldték az embereket. Illetve nem merném őket embernek sem nevezni már. Ők nem voltak emberek, csak lények. Hangot tudtak kiadni, de csak artikulálatlan ordítás jött ki a torkukon. Némelyik, aki még tudott vagy szabad volt neki mozogni, ők pelenkában, mocskos rongyokban rohantak, kúsztak vagy vonszolták magukat. Sokakat ágyhoz szíjaztak, mert veszélyesnek ítélték mind önmagukra, mind másokra.

Rettegtem. Ekkor tombolt a Covid járvány is, így a szüleim napokig nem tudtak látogatni.

Rettegtem. Az épület omladozott, piszok és penész lepte a köveket, falakat. Galambok totyogtak az étkező asztalokon és csótány a fürdőszobában. Rettegtem. Hogy hogyan éltem ezt túl, nem tudom, de sok szerencse és közbenjárást követően hazamehettem. Rettegtem, hogy onnan már sosem jutok ki. A sokk hatására ismét jobban lettem, ettem és fenn tudtam tartani magam.

Völgy után mindig domb jön, így ezután a borzalom után is szebb napok, hetek és hónapok következtek. Eljött a nyár és izgulva vártuk az egyetemi felvételi eredményeket. Általában mindenben izgulok, úgyhogy szokás szerint ebben az időben az aggodásé volt a főszerep, hogy felvesznek-e, hová vesznek fel, kell-e gólyatáborba menni, milyenek lesznek a többiek, a tanárok.

Július 16 volt, már este 8 óra, reggel óta tűkön ültem, csak azt a nyavalyás SMS-t vártam egész nap. Szinte kétségbe is estem este 8-ra, hogy szürkülődik, te jó ég, mindjárt éjszaka van aztán üzenet meg sehol. És ekkor csilingelt a telefonom, ott virított a képernyőn az üzenet. Nem mertem rögtön megnyitni. Félttem, hogy az áll benne: „Sajnos, idén Ön nem nyert felvételt. Köszönjük a jelentkezését.”

De nem, ezt csak fantáziáltam! Megnyitottam és nagyon nagy örömömre felvettek az általam bejelölt legelső helyre, a budapesti kertészeti egyetem, kertészmérnöki karára. Szóval eldőlt, most már nem csak a nevem, de a szakmám is kertész lesz.

Majd kiugrottam a bőrömből. Egy újabb jó pont az életnek, lehet, hogy mégsem olyan rossz élni. Néha elgondolkozom azért rajta...

A nyarak mindig lassan telnek, főleg egy ilyen jó hírrel a zsebemben, alig vártam a szeptembert.

Ahogy telt a nyár és közeledett az újdonságokkal teli, áhítva várt szeptember, az evési kedvem úgy lankadt, ismét egyre rosszabbul lettem. Így nyár végén megint kórház lett a vége. Hál' a legszentebb egeknek nem a területi mocskok, hanem egy másik intézmény. Itt jobb kezekbe kerültem, az épület tisztességes volt, az orvosok kedvesek, hozzáértőek, emberszámba vettek és figyelték rám. Nem

csoda, hogy figyeltek, hisz bekerülésemkor életem legalacsonyabb súlyán voltam, annyit sem nyomtam, mint egy 9 éves kislány. Az igazat megvallva ettől nem csak az orvosok, a szüleim, de már én is megijedtem. Ezen az alkalmon az utálatos csövön kívül az orromba, még egy centrális vénát is kellett szűrni a nyaki főerembe, mert túlságosan kiszáradtam, csak így juthattam infúzióhoz. Bár tudtuk, hogy már jó kezekben vagyok, mégis az első pár nap ijesztő volt mindenkinek.

Ha jól gondolom, nem sok fiatal huszonévest fenyegetnek vagy figyelmeztetnek, hogy halálos lehet, amit csinál, ebbe bele lehet halni. Ezt a figyelmeztetést mindaddig elengedtem a fülem mellett, csak legyintettem rá, míg egy valódi halállal nem szembesültem...

A lányt szintén a kórházban ismertem meg, egy évvel volt fiatalabb nálam. Mivel hasonló cipőben jártunk, ugyanolyan problémákkal küzdöttünk, nagyon hamar jóban lettünk és, ha mondhatom így, életre szóló barátságot kötöttünk. Imádtuk egymást, nagyon jókat beszélgettünk, közös hobbijaink, dilinyóink voltak. Végtelenül kedves lány volt, mindenkinek segíteni akart, mindenkire volt egy jó szava, csak épp magát nem szerette és maga elé helyezte mindent és mindenkit.

Messze laktunk egymástól, de telefonon keresztül mindig tudtuk tartani a kapcsolatot. Bár az utóbbi egy évben sajnos megritkultak az üzenetváltásaink, hívásaink, ritkán beszélünk már, de jóban voltunk, tudunk egymásról azért.

Egyik reggel az édesanyám csak ennyit kérdezett tőlem: „Hallottad a rossz hírt?” Sokféle rossz hírt átcikázott ekkor az agyamon, de ez még legrosszabb álmomban sem.

„Meghalt.”

A lány, a barátnőm, akinek még nem szabadott volna, nagyon nagyon fiatal, ez nem igaz, ez csak egy nagyon csúnya vicc, ugye?! Cikáztak a gondolataim! Nem lehet, nem igaz, nem, nem és nem!

Sajnos nem vicc volt, a jövő héten temetésre mentem. Minden egyes nap ez jár a fejemben, képtelen vagyok felejteni vagy akár felfogni. Tudom, hogy nehéz volt neki, sokat szenvedett, és így valószínűleg már könnyebb neki. A tudatom érti, hogy már nincs a Földön, de felfogni nem tudom, hogy akkor mégis hol van ő most? Abszolút megfoghatatlan a halál számomra, hogy ő nincs többé, nem írhatok neki többé, nem ölelehetem meg.

Bűntudatom van, félek, hogy elhanyagoltam őt, nem írtam vissza neki és már soha nem fogom tudni megtenni. A gondolataimban örökké élni fog!

Ez a szituáció és a halálra való figyelmeztetés a borzalmak közé tartozik, de említettem, hogy gyakoriak az idegesítő és vicces megjegyzések is velem vagy ezzel az állapottal kapcsolatban.

Idegesítőnek mondanám, azokat az egyszerű kérdéseket, hogy: „Miért nem eszel?; De jól nézel ki, sikerült híznod?; Milyen szép kerek lett az arcod!; Hány kiló vagy?” -És ehhez hasonló aranyköpések, amit bizton állíthatok, hogy minden evészavaros utál.

És a végére néhány poénos helyzet. Itt van például ez: beszélgetek a nem túl intelligens, evészavart még távolról sem ismerő lánnyal, szokásos körök, hogy ez micsoda, hogy is van ez. Mire a lányka megkérdezi: „Akkor te már 5 éve nem is ettél?” Mondom, de, csak keveseket. Erre megvetően rám néz, legyint és egy „Ehh” nyögéssel annyiban is hagyja a dolgot, gondolván, hogy akkor semmi bajom sincsen.

Másik eset, amibe gyakran belefutok a kinézetem miatt, hogy sajnos nem úgy nézek ki, mint egy átlagos 21 éves, hanem jóval fiatalabbnak néznek az emberek. De van, aki ennek még többször

hangot is ad, hitetlenkedik. Eleinte ez is felbosszantott, de ma már csak nevetni tudok rajta. Hallgasd csak:

Bugyuta szomszédasszony jön le, találkozunk a lépcsőházban, mi nem rég költöztünk, úgyhogy illedelmesen megállok, bemutatkozunk. Persze szomszédunk nem mulasztja el megkérdezni, hogy hány éves is vagyok. Mondom neki az igazat (ekkor még csak 20 voltam), hogy 20 éves vagyok. Látom rajta, hogy lassan eljut a tudatáig, műszempillás szemei elkerekednek majd döbbszent hangon, kacajjal a hangjában visszakérdez: „Tényleg!?” Mondom, igen. Majd ismét, egyre nevetősebb formában: „De tényleg?!” Még mindig igen a válaszom, nekem lassan elmegy a kedvem a játéktól, de ő most kezd belejönni. Így harmadjára is megkérdi ugyanazt könnye-folyva nevetve, teljes hitelenségben.

-Jól van, akkor örülj ennek ennyire, nekem dolgom van.- gondolom magamban és elsietek a kacagó, eszetlen kedves szomszéd mellett.

Sokféle hobbival is büszkélkedhetek. Mindenféle kézimunkát szeretek, bármi, ami kreatív időtöltés, az jöhet, rajzolásról varráson át a tűzzománcozásig. E mellett sokat olvasok, ápolom a pici kert részünk és babusgatom a növényeinket. Szeretek bíbelődni aprólékos dolgokkal, puzzle, felnőtt színező, igazából bármi, amitől más 3 perc után idegrohamot kap vagy földhöz vágná. Épp a kreativitás miatt a sütés is a szenvedélyemmé vált. Precíznek, türelmesnek kell lenni a sütemények elkészítésekor, de ott van benne mindig a lehetőség, hogy épp akkor hogyan szeretném fűszerezni, teszek-e bele csokoládét vagy most inkább gyümölcsöshöz lenne-e kedvem. Ha a tészta összeállt, ott van még a formázás is. Milyen alakja is legyen ma: nyuszi, mert közeleg a húsvét, fonjam copfba vagy szaggassam kerekre... Szeretek játszani az étellel.

Ebből a hobbitól kiindulva 2 éve dolgozom egy cukrászdában, pultos vagyok, szeretem csinálni.

Szeretek emberekkel foglalkozni, segíteni nekik. Élvezem az interakciókat a különböző korú, nemű és szemléletű emberekkel.

Ezenfelül jó dolog a sütik között sűrőgni-forogni. Nézem a sok, csodás, tortaszeletet, színes mignonokat, pirosra sült pogácsákat. Mi dolgozóként fogyaszthatunk a süteményekből, ezért a termékeket már jól ismerem, szinte mindet kóstoltam.

De néha elfog egy olyan furcsa vágy, hogy szeretném megkóstolni őket újra. De nem a megszokott módon, hogy ma egyet, holnap egy másikat és lassan újból végigérek a soron. Hanem mindegyiknek letörném a sarkát, kicsit levinnék a tetejéből vagy csak a közepét kóstolnám. De ilyenkor az összesből szeretnék egyszerre. Sok, finom édességcsücsköt csak úgy magamba tömni. És ekkor elképzelem, hogy omlik vagy épp roppan a számban, finom édes vagy épp savanykás, kellemes vagy kicsit kesernyés ízek, különböző érzések, textúrák. Ezen mélézom épp, gondolatomból a nyíló ajtó csilingelése zökkent ki. Elengedem a különböző sütívek hívogató ízét és folytatom a vevők kiszolgálását.

Néha nehéz megállni ezt a furcsa vágyat, de tudom, hogy ez tilos, illetve a sok sütemény után valószínűleg rosszul lennék és még büntudatom is lenne.

Tudom, hogy enni muszáj, és az étel erőt ad, és minden egészséges ember eszik, ez a normális.

De én félek, hogyha egyszer enni kezdenék, sosem tudnám abbahagyni. Ez a tény nagyon megrémiszt.

Lassan a történetem végéhez közeledve, megpróbálom lekerekíteni az utolsó fontos kérdéssel, hogy „Hol látom magam 10 év múlva?”. Lássuk csak, első ránézésre, ha így folytatom tovább, nem szedem össze magam, és a minimum szinten vegetálok, akkor sajnos én már nem szerepelek a 10 év múlvi világban. Főleg, hogy nemrég valóssá vált a fenyegetés, hogy igen, ebbe tényleg bele lehet halni. De

én nem szeretnék! Nem akarok eltűnni, megsemmisülni, én alakítani akarom a világot 10 év múlva is! Beleszólni mindenbe, hozzászólni mindenhez. Az nem történhet meg, hogy én ne legyek itt, ne éljek, beszéljek, cselekedjek! Ha 10 év múlva még élek is, de nem egészségesen, akkor milyen életem lenne?! Azt hiszem, borzalmas, na, de azt nem szeretném! Hogy ne tudjak dolgozni, ne legyen férjem, családom? Hogy ne rohangáljanak a gyerekeim az egészségesen izmos lábaim körül? Nem, ezt nem engedhetem meg magamnak! Nem diplomás kórháztöltelék akarok lenni!

Hanem: 10 év múlva kicsattanva szeretnék élni! Boldog akarok lenni, önfeledt, de felelősségteljes felnőtt. Teljesértékű munkahellyel a szakmámban, növényekkel foglalkozva. És mikor fáradtan, de elégedetten hazaérek a munkából azt szeretném, ha az elfogadó, megértő és mindenben partner férjem fogadna egy nagy öleléssel, és a zibongó gyerekeim nyomnának cuppanós, csokitól ragadós puszit az arcomra minden este...

Bár a történetem végére értem, lehet, hogy még most sem világos az olvasómnak, hogy mit is jelent pontosan ez a cím. Sőt, biztos, hogy erre a jelentésre nem gondolsz, hisz ez az én furi észjárásom szüleménye. Persze, lehetne a virág után is adva a cím, ugyanis kertész leszek, és ahogy a többi növényt, őt, a fuxiát is szeretem. De nem, nem ezért. Hát, feloldom a rejtvényt nektek: FUcking anoreXIA!